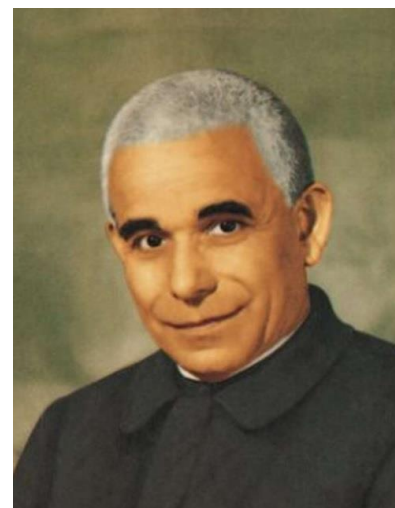

Svatý Don Luigi Orione, kněz

narození 23. června 1872
úmrtí 12. března 1940 - San Remo

Chlapec, který nabídl svůj život za život Dona Boska.

Luigi Orione, se narodil 23. června 1872, v Pontecurone, v okrese Alessandria, v diecézi Tortona, kraji Turín. Pocházel z velice chudé rodiny, tatínek byl dlaždič, a matka neuměla ani číst ani psát, byla doma, ale byla to žena hluboké víry a velkého smyslu pro výchovu. Po tři roky od roku 1882 do roku 1885, pomáhá tatínkovi jako pomocník při dláždění.

14. září 1885 vstupuje k Františkánům do Voghera (Pavia), ale v červnu 1886 ho propustí protože těžce onemocněl. 4. října 1886 se stává chovancem u Dona Boska. Na Valdoku zůstane tři roky. Luigi Orione, se stane miláčkem Dona Boska. Luigi Orione, během poslední nemoci Dona Boska se nabídne Pánu, jako výměnu za život Dona Boska, svůj vlastní život. Po smrti Dona Boska se chtěl stát salesiánem, ale nakonec poznal, že má jiné povolání.

16. října 1889 vstupuje do semináře ve městě Tortona. Klerik Luigi Orione, začíná studovat filosofii v semináři. Ještě jako mladý klerik je velice citlivý na sociální a církevní problémy lidí. Ještě i jako klerik v semináři ve městě Tortona, začal pracovat s mládeží. Ke svému rozsáhlému apoštolátu mezi chudými chlapci ho inspiroval pobyt u e Dona Boska a apoštolát dnes už svatý Leonardo Murialdi (* Turín, 26. října 1828 – + Turín, 30. března 1900, založil Kongregaci Svatého Josefa). K apoštolátu mezi nemocnými ho inspiroval slavný vzor a soused Dona Boska, dnes už svatý kněz Giuseppe Cottolengo (* 3. května 1786 ve městě Bra – + Chieri, 30. dubna 1842).

Už 3. července 1892, mladý klerik Luigi Orione otevřel, svou první oratoř pro chudé chlapce a jako ochrance si vzal svatého Aloise. Ochotně dával své síly k ulehčení všech druhů tělesné i morální bídy s cílem šířit mezi lidmi lásku ke Kristu a dávat pocítit lásku, naučit je milovat církev, papeže a biskupy.

Po třech letech studia v semináři v Torontě, mu zemřel otec a neměl nikoho, kdo by mu pomohl a převzal náklady na seminář. Byl proto jmenován s dalšími dvěma nemajetnými seminaristy za dómského kostelníka, aby si tak něco přivydělal. A zde začal příběh jeho díla. Jako kostelník se jednou v Dómě setkal s velice nešťastným chlapcem Mario Ivaldi. Ten plakal kvůli tomu, že při katechismu dostal facku. Ač uznával, že řekl nejspíš nějaký nesmysl, rozhodl se, že do náboženství už nikdy nepůjde.

Luigi Orione, nejdříve vyzval toho chlapce k modlitbě, před obrazem Panny Marie Matky Dobré Rady a pak jej zavedl k sobě. Nabídl mu něco sladkého a začal s vysvětlováním katechismu zcela jiným způsobem, než chlapec byl zvyklý slyšet. Nakonec ho vyzval, aby příště přivedl i nějaké své kamarády. Příště Mario přišel i s těmi, kterým o něm mluvil. Toto byl začátek apoštolátu klerika Luigi Orione, mezi mládeží. Při svém apoštolátu kombinoval zábavu s výukou katechismu a to zcela originálním způsobem.

Protože mladí lidé, kteří do Dómu chodívali, byli velice hluční, klerik Luigi Orione, přenesl místo setkávání se na náměstí „Ukřižovaného“. Tam však jejich činnost dráždila občany Toronty, kteří si stěžovali u biskupa. Ten jim pak dal k jejich schůzkám dvůr svého paláce. Během několika měsíců se počet účastníků v oratoři rozrostl na sto, tak se vytvořila první oratoř. Luigi Orione se ve své činnosti, inspiroval zkušenostmi v oratoři Dona Boska. Luigi Orione, měl pro každého návštěvníka otevřené srdce, proto také byl v kontaktu i s modernisty. Nelákaly ho jejich myšlenky, ale jejich inteligenci a zápal pro věc.

Jak oratoř rostla tak se množily i obvinění z katolického sdružení „Intelligenza“. Místní biskup začal mít strach – žijeme v době honu na modernisty - a proto biskup nařídil činnost pozastavit. Místní biskup se nechával ovlivňovat příliš svým klérem, který klerika Luigi Orione, moc nechápal, a tak ten kvůli své činnosti mnoho vytrpěl. Poslušnost však pro něj byla příznačná, ač ho vystavovala mnohým zkouškám. Biskup byl často proti němu. Don Orione říkal: jestli biskup chce, může mé dílo zničit a sesadit mě. Já mohu jít jako misionář kamkoliv. Důležitější je poslechnout církevní autoritu než jít za svými, byť správnými, idejemi.

Upoutávali ho mladí lidé, kteří měli kněžské povolání, ale pro chudobu nemohli hradit si svá studia. 15. října 1893, klerik Orione, ve věku 21. let otvírá první Kolej ve městě Tortona ve čtvrti San Bernardino, díky daru od Boží Prozřetelnosti, pro vzdělávání a výchovu chudých chlapců.

13. dubna 1895 je klerik, Luigi Orione vysvěcen na kněze. Tehdy bylo oblečeno do kleriky také šest chovanců koleje, kterou založil. Svůj apoštolát mezi mládeží, rozšířil do měst jako je Mornico Losana (Pavia), ve městě Noto na Sicílii, ve městě San Remo, a v Římě.

Přibývaly žádosti, a tak Don Luigi Orione po roce, otvírá další domy v Janově a v Turíně, Palermo.

V roce 1899 začal budovat větev „Eremiti Boží Prozřetelnosti, kteří se věnovali benediktinskému heslu «ora et labora», především v zemědělských oblastech a v té době odpovídali na požadavky křesťanského a sociálního pozvednutí venkovského světa. 30 července 1899 proběhla tedy slavnostní událost, oblečení do řeholního roucha prvního „Eremiti Boží Prozřetelnosti“.

Biskup z Tortona, Mons. Iginio Bandi, Dekretem z 21. března 1903, uznal kanonicky mužskou Řeholní Kongregaci Malé Dílo Boží Prozřetelnosti, Dcery Boží Prozřetelnosti (kněžší, bratři, koadjutoři a eremiti) a tak schválil charisma vyložené apoštolské, pracovat na tom, aby malí, chudí lidé, celý Boží lid, se naučili milovat církev, papeže, skrze konkrétní lásku - charita“. Mají také čtvrtý slib a tím je „věrnost papeži“.

Na osobní radu papeže Lva XIII, Don Orione dal do Stanov roku 1904, jako jeden z cílů nové Kongregace pracovat na jednotě oddělených církví“.

V roce 1908 po ničivém zemětřesení, kdy zahynulo 90 000 lidí, přijel na jih do kraje Reggio Calabria a do Messiny proto, aby pomohl sirotkům a stal se hnací silou obnovy společenského a náboženského života v postižených oblastech.

Na výslovné přání Papeže Pia X., byl jmenován Generálním Vikářem diecéze di Messina.

V roce 1909, přináší umírajícímu ministrovi Alessandro Fortis, známému zednáři to, co církev přináší umírajícím, ale proto, že jeho kolegové a členové strany Fortis, mu to nedovolili tak se musel převléci za ošetřovatele a tak převlečený se k němu dostat. Toto vyprávěl on sám. Je vidět, že zednáři žádnou svobodu neuznávají.

Po třech letech zanechává Sicílii a znovu se věnuje formaci a rozvoji Kongregace.

V prosinci 1913 posílá první misionáře do Brazílie, v roce 1921 do Argentiny e Uruguaye, v roce 1921 do Palestiny, v roce 1923 do Polska v roce 1925 do Rodézie v roce 1934 do USA, v roce 1935 do Anglie, v roce 1936 do Albánie. On sám v roce 1921-22 v roce 1934-37, jede navštívit misionáře v Latinské Americe - Argentina, Brazílie, Čile, Uruguay.

Dvacet let po založení Dcer Boží Prozřetelnosti jako „jediného stromu s mnoha větvemi“ 29. července 1915, založil Kongregaci Malých Sester Misionářek Lásky, které animuje stejné charisma, které umožňuje dat zakusit chudým lidem Boží Prozřetelnost a mateřskost církve, skrze lásku a službu veškerého druhu ve výchovných institutech, mateřských školkách a různých institutech pastoračních děl. V roce 1927, začal také budovat kontemplativní větev Sestry Sacramentinky, neviditelné, které adorují a které potom přidal ke kontemplativním sestrám Ježíše Ukřižovaného.

Do svého díla lásky zapojil také mnoho laiků a dal impuls sdružení „Dámy Boží Prozřetelnosti“ a „Sdružení bývalých chovanců“ a „Sdružení Přátel“. Později bude založen taky „Sekulární Institut dona Orione“, a laické hnutí dona Orione.

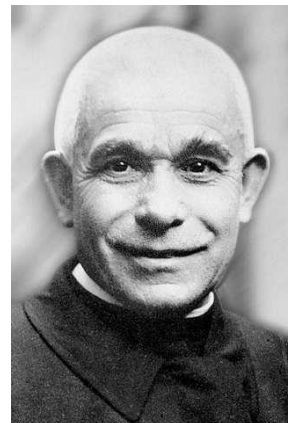
Na výzvu biskupů z různých částí Itálie zakládal ústavy a zemědělská družstva. V roce 1915, dostal ve městě Tortona jeden dům, ve kterém umístil skupinu chudých a starých lidí. Pojmenovali je „Malé Cottolengo“. Po první světové válce (1914-1918) se množí školy, koleje, zemědělská družstva, charitativní díla, které zakládá na předměstích velkých měst. Na předměstích zakládá „Malé Cottolengo“. Města, které jsou poznamenána jeho činností, jsou Janov, Milano, Palermo, ale i Buenos Aires, Sao Pavlo, Santiago de Čile. Tyto domy přijímají trpící

bratry a sestry. Byly to nové „ambony“, odkud se hlásal Kristus a kde se mluvilo o církvi a odkud se budovala civilizace víry.

Don Luigi Orione, postupně rozšiřoval svá charitativní díla podle potřeb, které nacházel v Evropě a Americe. Když Jan Bosko byl příkladem pro výchovu chlapců tak svatý Luigi Orione byl příkladem v konkrétní a působivé lásce. Prošel mnohokrát Itálii, aby hledal povolání a našel pomoc pro svá rozsáhlá díla lásky.

Ve městě Tortona v roce 1931, vybudoval i chrám zasvěcený Panně Marii Strážkyni (Madonna della Guardia) jako ústředí, ze kterého vychází celé jeho dílo.

V zimě roku 1940 onemocněl anginou pectoris a jeho zdraví po dlouhé a vyčerpávající práci se neustále zhoršovalo. Don Luigi Orione, se nechal přesvědčit od spolubratří a od lékařů, aby si šel odpočinout, do jejich domu v San Remo. Don Luigi Orione říkával, že nechce umřít mezi palmami, ale mezi chudými, kteří jsou Ježíšem Kristem.

Po dvou dnech od příchodu do San Remo, obklopen láskou a péčí spolubratří Don Luigi Orione 12. března 1940 umírá a mumlá „Už jdu Ježíši, už jdu“. Jeho rakev prošla městem, San Remo, Janov, Milano a nakonec skončila ve městě Torotna kde byla uložena do krypty chrámu „Madonna della Guardia – Panna Maria Strážkyně“. Mnoho lidí, kterým prokázal lásku tak mohlo uctít svého velkého dobrodince, který je uměl mít rád. Don Luigi Orione, nenapsal téměř nic, jenom po jeho smrti byly sesbírané jeho dopisy a meditace, které později vyšly. Nebyl to filosof a myslitel, ale dělník lásky. O Donu Luigi Orione, byl natočen taky životopisný film v režii Ermanno Olmi a jeho postavu si zahrál Enrico Maria Salerno.

Papež Jan Pavel II. ho 26. října 1980 zapsal do seznamu blahoslavených.

Papež Jan Pavel II. ho 16. května 2004 prohlásil za svatého.

(zpracoval P. Janko Ihnát, SDB)